

СЕКАВАЊЕ НА ЈОРДАН НАУМОВСКИ-КАЛЧО

ЗА ХРОНОЛОГИЈАТА НА ПРЕСНА
И ПРЕСПАНСКО

1939 година

Во село Подмочани во 1939 година постоеше ОПО. По слушано ја има формирано учителот од село Подмочани Ѓорѓи Ивановски. Во 1941 година ОПО се реорганизира во две основни партиски организации а во 1942 година во јануар месец се формира и трета основна партиска организација од младинците поранешни скоевци. Секретар на таа основна партиска организација беше Косте Кусаковски или Живко Стефановски а членови Јордан Ваумовски и други.

1941 година

Во месец април 1941 година со распадот на старата југословенската армија од фронтот на Капазан кај Дебар во село Подмочани пристигна резервниот поручник Пенко Здравковски поранешен учител од село Грнчари. После неколку дена замина за Прилеп.

Летото во 1941 год. или есента во с. Подмочани пристигна и Цветко Узуновски шпански борец али после некој ден замина за Ресен пошто му беа претеле опасност да биде провален или ухапсен. Во с. Подмочани беше дојден кај релената сестра.

Со навлегувањето на германската војска од Битола за Ресен на фронтот Гавато имаше голем број истелани југословенски војници и расфрлен голем војна опрема-оружје, облека и друг воен материјал. Сткако се распадна фронтот на Гавато германската војска влезе во Ресен. Многу селани од с. Подмочани се упатија на боиштето-фронтот со цел да соберат оружје, пушки, муниција, бомби, одела и друг војни материјал како и преживеан добиток: коњи, маски од комората. Тоа беше самониницијативно на селаните со цел да се снабдат со оружје и друг војни плен. Во тоа време во село Подмочани селаните собраа голем број пушки, муниција и други материјал. Во 1941, 1942, 1943 година, партиската организација во с. Подмочани скоро сето оружје успеа да го прибере од некои лица доброволно а од некои со откуп.

Колку што ми е познато со излегувањето на првата група партизани од Преспа односно илегалците во Преспа во 1941, 1942 година беа наоружани во с. Подмочани.

1941-1942 г.

Во 1941 година во село Подмочани доаѓа Јосиф Јосифовски Свештарот како инструктор и држи состаноци со партиската организација. Состаноките се одржуваа кај ^{Крсте} и Мите Кечуловски, Живко Стефановски, ^{Косте} Кусаковски и ~~Живко Стефановски~~. Есента 1941 г. формирани се две партиски организации во село Подмочани на едната беше ^{Ефто Гистевски} а на втората Лазе Парговски.

Есента 1941 година во присуство на Свештарот во куќата на Живко Стефановски неколку младинци примени ~~се~~ во СКОЈ. Секретар беше Косте Кусаковски. Со доаѓањето на снајдерите - Горе Велковски и Илија Игневски партизани од Прилепскиот партизански одред партиската организација и скоевската организација соработуваа и многу придонесоа околу организацијата и припрема за излегување покасно во партизани.

Свештарот Јосиф Јосифовски и прилепските партизани Горе и Илија а почесто беа во обиколка во селото а со ними често пати одевме и ние скоевците како и поедини членови на нх партијата.

1942 г.

Во јануар месец Горе Велковски и Илија Игневски се легализирани во с.Подмочани како „снајдери“ и слободно се движеа и работаа со нас и одеа по селата низ Преспа.

Во јануари, февруари примени сме неколку души скоевци во партија во присуство на Цветан (Илија Игневски) и тоа Косте Кусаковски, Живко Стефановски, Јордан Наумовски и други. Во пролета често пати со скоевската односно партиската организација (омладинска) имавме состаноци на кои присуствуваа : Горе и Илија како и Свештарот. Ми даваа директиви за работа и отчет од работата а најповеќе инсистираа и поставуваа задачи на прибирање оружје, муниција, бомби и друга војна опрема на организирање на други младинци и пренесување искуство од нивниот партизански живот.

Пролета 1942 г. во с.Подмочани како прв илегалец беше сместен Илија Спировски, а покасно пристигна Наум Веслиевски, Мите Трајчевски, Крсте Соколовски и словенецот + Леон Валентин Богрич, од околината на Горица. Во 1941, 42 и 43 година во село Подмочани имаше хапсено од страна на италјаните односно албанската власт некои беа осудени но провали немаше од страна на членовите на партија, симпатизерите, скоевците и други. Италијанските власти успеа еден мал број нах оружје да земат од поединци и ако беа тепани и малтретирани поголемиот број селани не го предадоа оружјето односно не го

провалија.

Со капитулацијата на Стара Југославија односно со воспоставувањето на албанска управа во Преспа под италјанска окупација се појавија албанските бегови со цел да си го повратат некогашниот имот. Така во село Рајца, Курбиново и други села дојде до физички обрачун, со беговите зашито интервенираше власта односно италјанска-албанска. Така беговите беа присилени да се вратат за Албанија.

Во преспанските села под Албанска управа беше заведен спандок односно одземање на еден дел од земјоделскиот имот : како волна, жито, место и друго. Во с.Подмочани беше назначен Зало Касамичин (Хасами), *за евакуа*

Под Албанска управа односно администрација под италјанска окупација беше воспоставен албанскиот јазик како во комуните, училиштата и на улица. Во село Подмочани и другите села доведоа административен кадар од Албанија. Во комуната се смениаа неколку албански претседатели Алија, Тома и други. А едно извесно време беше претседател и Тефик Мечовски од Грнчари.

Во училиштата во Преспа за време на Стара Југославија македонските албанските, турските и други деца учеа на српскохрватски јазик а со италјанската окупација односно испоставената Албанска администрација и управа македонските, турските и други деца повторно беа во поранешните училишта и клупи али во поинаква подреденост. Албанскиот јазик беше задолжителен за сите деца без разлика на националност и народност.

Во село Подмочани беа учителите Емина и други. Во село Грнчари учител Тодор, во Крани Фаик во Козјак Кочо и другите села имаше албански учители.

Од Албанските учители беа повеќето организирани -комунисти и си имаа посебна партиска организација во кои членуваа. *Еден* мал дел беше неутрален а не ми е познато да имаше меѓу ними фашисти издајници.

Албанските учители во постојана врска беа со ОПО во селата Подмочани, Царев-Двор и други. Во с.Подмочани врската меѓу албанските учители комунисти ја одржуваше Ефто Ристевски во с.Царев-Двор Борче Ламбевски.

Поради воведување на Албанска настава и албански јазик во повеќе села македонскиот народ се побуни и родителите на македонските деца своите деца не ги праќаа на училиште. Поради тоа голем број родители беа хапсени и новчано казнивани. Еден мал број нив Преспа појдоа

ја следеше Албанската настава во училиштето.

Во село Подмочани за време на НОВ активно работеле, држеа илегалци и партизани фамилиите: Борис Шушевски, Симо Несторовски, Алекс Пржевски, Живко Стефановски, Косте Кусаковски и Веса Кусаковска, Јордан и Цветко Кусаковски-Наумовски, Лазе и Косте Дојчиновски, Сандре Ивановски со мајкаму Василика, Гога Шушевски, -Гена, Малева, Јонче Колевски и Живка, Вито Гацовски, Никола Светинов и други.

Во 1942 Како поединци организирани и симпатизери од село Подмочани имаат чувано партизани и тоа: Науме и Панде Калунџиевски, Гори Кромичев, Ламбе Кечуловски, Косте Ничовски, Јонче Капашовски, Јонче и Гошеј Крушаревски, Ѓубин и Васа Буцевски, Јорда Кусаковска и други. ~~Во 1942 година~~, а покасно има чувано Никола Шушевски, Ставрејца Стрезовска и други.

Во с.Подмочани имаше неколку бугарофилски настроени лица како Киме Златаров, Славеј Глобчки, Јосиф Фотевски и други. Во 1942 година кај Алекс Пржевски имаа престојувало илегалците Наум Веслиевски, Крсте Соколовски и Илија Спировски а навраќале и држеле состаноци Јосиф Јосифовски Свештарот, Горе Велковски-Коста Илија Игневски-Цветан.

Кај Живко Стефановски 1941 и 1942 година навраќаше Свештарот одржуваше состаноци со скопската и покасно *А док* СНО. Илија Спировски, Наум Веслиевски и Крсте Соколовски претстојуваша како илегалци.

Кај Косте Кусаковски престојувале држале состаноци Јосиф Јосифовски Свештарот, Горе Велковски и Илија Игнетски, како илегалци престојуваше Илија Спировски, Мите Трајчевски и покасно Леон Богрич, споменик од олината на Горица. Кај Јордан и Цветко Кусаковски (Наумовски) престојуваше словенецот Леон. Кај Косте и Лазе Дојчиновски престојуваша Горе и Цветан-прилепчаните, Јосиф Јосифовски Свештарот и Леон Богрич.

Кај Сандре и мајкаму Василика Ивановски престојуваша Илија Спировски и Наум Веслиевски. Кај Гена Малева братму Горѓија Шушевски имаа престојувало 1944 година Вера Сровчанец Живко Стефановски и Јовко Јовковски.

Во 1944 Кај Живко и Јонче Колевски престојуваше Вера Сровчанец. Кај Ставрејца Стрезовска пред војната со знаење на Драги Тозија има престојувало Добрице Видич а 1943, 1944 година Вера Сровчанец. Кај Горѓо Кромичев есента 1942 г. престојуваше Косте Кусаковски

и Јордан Наумовски заедно.

Кај Науме и Панде Чалунџиевски во 1942 г. есента престојувале Ристо Глобочки, Славе Илиевски и Јордан Наумовски заедно.

Кај Ламбе Кечуловски и Никола Цветинов Косте Џичовски престојувале Косте Кусаковски сам.

Кај Васа и Љубин Кочевски во 1942 г. престојувале Славе Илиевски, Ристо Глобочки и Јордан Глобочки заедно, а 1943 и 1944 година престојувале и Вера Гровчанец. Кај Јорда Кусаковска во 1942 година престојувале Јосиф Јосифовски Свештарот, Крсте Соколовски и Косте Кусаковски заедно на пат за Курбинско односно за сместување на Свештарот кај Трајана Ставревски. Кај Јосиф Глобочки престојувале Ристо Глобочки неколку дена пред да падне кај бугарската војска во 1942 г.

Со доаѓањето на Свештарот во Преспа есента 1941 година ги обиколува преспанските села под бугарска окупација држи состаноци со основните партиски организации во нив повеќе села преставувајќи се како трговец на кожи, волна, дрва, кумур и сл. према приликите. Откако се префрле на италијанска територија и се смести во Царев-Дворската црква, Свештарот повеќе не се префрли на бугарска територија. За цело време ги посетувале основните партиски организации и скопските под италијанска окупација до излегувањето во партизани, односно бегството од Царев-Двор *во месец јуни*

Во 1941 г. есента во село Грнчари во карабинерската станица беа приведени саслушувани како комунисти од кои се барале оружје повеќе селани. Меѓу кои Борис Шушевски, Симо Џесторовски, Косте Кусаковски, Јордан Кусаковски, Јордан (Наумовски) Цветко Кусаковски, Ицо Глобочки, Ристо Курбински, Живко Курбински и други.

Кај Живко Стефановски во присуство на Свештарот 1941, 1942 на состанокот присуствуваа Живко Стефановски, Јордан Наумовски, Косте Кусаковски, Живко Амбуровски, Крсте Котевски, Јонче Митревски-Буда, Круме Кочевски и други.

Во 1942 г. со излегувањето во партизани на омладинците од с. Подмочани во месец август и тоа Косте Кусаковски, Ристо Глобочки, Крсте Џиковски и Јордан Наумовски од село Подмочани и Круме Џимитровски од с. Грнчари повторно беа затворени и спроведени во Корча Албанија и осудени на повеќе години затвор. Борис Шушевски, Симо Џесторовски, како комунисти а Јонче Котевски и Цветко Кусаковски како помагачи. Имаше и други затворени сепи *али* меѓусебни обрачуни меѓу албанските фамилии - касановци и бугарско настрани фамилии и контрандисти.

Борис Шушевски, Симо Џесторовски, Цветко Кусаковски и Јенче Штевски осудени од италијанските власти во Корча и другите албански затвори се вратија во село Подмочани по капитулација на фашистичка Италија.

Со капитулацијата на Стара Југославија и окупацијата на дел на Преспа од италијаните и дел од бугарите под италијанска окупација се воспоставе албанска управа. Албанската народност се осете национално и социјално ослободена. И националистичката албанска парола за голема Албанија албанската народност во целост ја прихвати. Од Албанија донесоа административен апарат и тоа поголем број албанци. Од Албанците во Преспа еден број пристапи во италијанската полиција карабинери се униформисаа. Со капитулацијата на фашистичка Италија и со доваѓањето на бугарската војска во делот на Преспа кој беше под италијанска окупација односно албанска управа албанското население му пристапе на народноослободителниот покрет поради омразата ^{према} поради бугарите. Само еден мал број од албанската народност пристапи во партизани а материјално и морално го помагаа НОБ. Имаа поголем број на албански семејства кои чуваа и држеа партизани во нивните домови. Албанскиот национализам се претвори во мржња према бугарските власти и бугарскиот окупатор а со тоа албанската народност допринесе во заедничката борба против германскиот и бугарскиот окупатор.

Со италијанската и бугарската окупација во Преспа поголем дел од селата и населението припаднаа под италијанска окупација. Албанската народност исцело припадна под италијанска окупација односно албанска управа. Турската народност беше подвонена. Дел житини останаа под бугарска окупација во Ресен а во неколку села под италијанска окупација. Националниот однос во Преспа односно Ресенско беше 75% македонци, албанци и турци околу 20% а мал број друга народност. Со италијанската и бугарската окупација во Преспа македонскиот народ не беше задоволен. Албанската народност под италијанска окупација односно албанска управа и националистичката парола за голема Албанија беше прихватена од Албанската народност. Постоеше и бугарска националистичка парола за голема Бугарија но македонскиот народ не ја прифати. Како и другата народност не ја прифати. Турската народност беше по настрана од настаните, бугарската окупација ја окупираше и албанската националистичка парола за голема Албанија не ја прифате. Турската народност беше наклонета и го симпатизираше НОБ а по капитулацијата на Италија исцело го помагаше покретот.

Македонскиот народ, албанската и турската народност во Преспа и националистичките паролы за големо Албанија и Големо Бугарија кои беа присатни не го наруше братството и единството меѓу националностите. Во Преспа не е забележано за време на окупацијата некое нетрпение, расправи и сл. на националистичка или верска нетрпеливост и омраза меѓу националностите. Пријателството, комшилокот, добрите сосетски односи, заедничкиот живот, печалбарството и сл. помеѓу македонскиот народ, албанската и турската народност остана во добри пријателски односи.

Со воспоставувањето на Албанската управа под Италијанска окупација за време од 1941-1943 г. односно ^{во} капитулацијата на Италија, италијанскиот окупатор знаеше дека во Преспа постои народно-ослободителен покрет и по секоја цена настојуваше да го уништи. Македонскиот народ го прикажуваше како бугарофилски, за голема Бугарија против Албанската народност а не како движење за национална слобода на македонскиот и албанскиот народ. Во село Грнчари, Крани и други села во Преспа под Италијанска окупација, Албанското население беше заведено од властите и од Муса Крански и некои угледни бегови, богаташвидни лица од Преспа беа формирани борбени единици, наоружани, поделени во одделенија чети и сл. со назначено раководство и одредени задолженија.

На даден знак секој на своето место борба против македонците православните, преставни како големо бугари за голема Бугарија, а тоа е всушност беше борба против НОБ и партизаните. Националистичката паролла за голема Албанија скоро кај секој албанец беше присутна за времетраењето италијанската-албанската управа во Преспа се до капитулацијата на Италија. ^{Пред} ~~Во~~ капитулацијата на Италија единствено партизан од Преспа излезе од с. Асамати. По капитулацијата на фашистичка Бугарија Албанската и турската народност масовно му пристапи во НОБ и голем број учествуваа во завршните операции на бремскиот фронт против, германците, усташите и др.

Партизанската група од илегалците во Преспа и тоа: Илија Спировски, Наум Веслиевски, Крсте Чоколовски и Мите Трајчевски како и прилепските партизани Горе Велковски и Илија Јовановски се собраа во Белоцрвенската горица кон средината на Јуни 1942 година и беа префрлени од Косте Кусаковски и Јонче Митревски-Буда преку демаркационата линија на бугарска територија и сместени во близината на село Сапотско. Славе Илиевски од Кривени и Јосиф Јосифовски покасно се прилучија кон групата пред формирањето на одредот Д-ме Груев.

Летото 1942 г. во с.Подмочани пристигна Леон Богрич -Словенец кој дезиртира од италијанската фашистичка војска . Во с.Подмочано го донесоа учителите Албанци-комунисти Тодор и Фаик .Во Подмочани го прихвате Косте Кусаковски и се сместе во неговата кука.Во 1942 г. на 14 септември Леон е фатен од бугарската војска во Јанковацката воденица на Таше Думовски. Во Кажани беше затворен со останалите политички затвореници од Преспа, а покасно во Битолскиот затвор.На процесот во март април 1943 г. Леон и партизанот Пеко Еврејче од Битола потајно се ликвидирани од бугарската војска .

Со пристигнувањето во ^{од Одредот} Одредот Даме Груев односно Битолско-преспански во септември 1942 г. во месноста Врбица во планината Бигла над Болно во одредот беа другите Стив Наумов-Стефо од Битола , Јосиф Јосифовски Свештарот од Гевгелија, комесар на одредот, Илија Спировски Панде, ~~Замени~~ комесар на Свештарот, Наум Веслиевски-Свчарот командант на одредот и останалите борци; Крсте Соколовски ордан , М.Трајчевски Старејко, Славе Илиевски-Стево и Илија Игнетски-Цветан од Прилеп , Виктор Мешула-Бустрик , Стерјо Горѓиевски -шор од Витока, Ристо Тодоровски -Фед , Илија Јовановски Томе , Леон Богрич-Валентин Словенец , Косте Кусаковски-Саве,Ристо Глобачки-Мирче, Крсте Ивковски-Велко , Круме Димитровски-Слибодан -(Мичо) Гавро Пановски-Јунула, Пецо Лутовски -Малчик и Јордан Наумовски -Калчо, Од наоружање од одредот имаше еден пушкомиролез а останалите партизани беа наоружани со пушки од две до три бомби, 50-100 фишези носеше секој борец. Стив Наумов-Свештарот, Илија Спировски и Наум Веслиевски имаа пиштоли.

Во Логорот се изведуваше настава, политички ^и воен ^и предавање од страна на Стив и Свештарот а се изведуваше и војна обука напад , одбрана , повлекување ик сл. ~~XXXXXX~~

По заседата на река ^и Шемница, односно после нападот на Кажани во 1942 година одредот по групи ^{се} повлечен во разни правци така да на закажано место еден помал број пристигна.Свештарот и Цветан пристигнаа во село Подмочани на италијанска територија и се поврзаа со партиската организација во с.Подмочани.За нивното доваѓање дознаа сите членови на КПЈ , скоевци и други омладинци и секој сакаше да се види со нив, кои беа сместени во близина на селото во колибата на Јонче ~~Котев~~ски. Свештарот и Цветан одржаа неколку состаноци групно и со поединци членови на КПЈ и Скоевци.

Јосиф Ј. Светарот остави директива за излегување на нови партизани. Захтеваше да излезат лица со авторитет, видни и одани членови на КПЈ Скопци и симпатизери војска отслужени. Но такви не се јавија да излезат во партизани. Настојуваше да излезат Боре Шушевски, Чиме Њесторовски, Џазе Царговски, Џазе Џојчин и др. Кај овие другари имаше извесно колебање за излегување. Кога ~~хххххххххх~~ се оброте кај помладите членови на КПЈ скопци, односно симпатизери за излегување во партизани се јаве Крсте Кусаковски и Јордан Чаумовски. Покасно се јави Ристо Глобочки Крсте Ивковски и Круме Димитровски од Грнчари.

На 28.VIII.1942 г. групата наоружани со пушки, доволен број муниција, бомби, облечени заедно со Светарот и Цветан вечерта ја преминаа демаркационата линија и пристигнаа во сапотската корија. Во с. Сапотско набргу се воспоставе врската со членовите на КПЈ и по неколку дена преку Јанковец и Болно влегоа во составот во одредот на Даме Груев.

Во одредот, покасно партизанот Крсте Ивковски ^{дизертира} пристигнаа во Ресен и се скри кај свои блиски ројбини. Партиската организација во с. Болно беше обавестена за дизертерството на Крсте Ивковски, а партизаните го променаа лагерот и се упатија во други правец. Крсте Ивковски се здоби со лична карта ^{за Ресен} и замина за Битола, и се смести во амот на Панде Царев-дворецот, како бегунец од итлајно-албанска окупација а не како партизан. Со фактот на Ицо - Ристо Глобочки од бугарската војска Крсте Ивковски беше провален како партизан од одредот и беше подвргнат на тепање за кризнаат. Покасно Крсте Ивковски заедно со други партизани од Затворот беше интерниран во Бугарија како и Ристо Глобочки. Во втората половина на месец јуни 1942 година Јосиф Јосифовски Светарот во с. Царев-Двор посни со состанокот со учителот Албанец Кочо беше приведен во карабинеријата. Пред да биде саслушан искористе прилика на карабинерот кој го приведе му испаднале некои документи и тој се наведе да ги прибере, ^{во тој момент} Светарот успева да побегне и се упате спрема и Перово и вечерта пристигна во с. Подмочани во куќата на Борис Шушевски. После неколку дена откако се воспостави врската со с. Сапотско Светарот наоружан со пистол-пушка, бомби беше префрлен на бугарска територија во близина на с. Козјак од Крсте Кусаковски и Јонче-Митревски-Буда за да го прифатат како што беше договорено. Светарот не беше прифатен и повторно се вратија во с. Подмочани и беше

сместен во полето, Подмочанско.

Во вториот обид Свештарот беше прихвратен од другарите од Сепотско и сместен во Сапотската корија. На пат за одредот Даме Груев односно лагерот на село Златари Свештарот одржал состанок со партиските организации ~~и~~ во село Сапотско и Златари.

Кон крајот на месец октомври 1942 година после акцијата во село Сепотско во с.Подмочани беа затворени Веса Кусаковска и Василка Ивановска од Италијанските карабинери подведени во Црв-Двор а покасно во Корча Албанија. Веса Кусаковска мајка на три малолетни деца и активен соработник за НОБ. Во куќата на Веа односно нејзиниот девер Косте Кусаковски се одржуваа состаноци и престојуваша илегалци. Василка Ивановска мајка на две полнолетни деца жена во години која беше како и Веса претворена и одводена во албанските затвори во Албанија. За време на капењето на Веса Косте Кусаковски се наоѓаше во куќата на Веа. Италијанските карабинери не извршија претрес во куќата само ја приведоа Веса така да Косте не беше откриен и недојде до борба. После среќањето на Косте Кусаковски при крајот на месец ноември 1942 г. Веа и Василка беа ослободени од Албанските затвори благодарение на Киме Кусаковски кои интервенираше кај германските дипломати во Тирана. Со капитулација на фашистичка Италија Василка повторно беше затворена од бугарската полиција со синот Сандре заедно со други членови на КПЈ омладинци, скоевци и симпатизери на НОБ во Ресен.

На 22 октомври 1942 година Одредот Даме Груев влезе во село Сапотско изврше акција, одржа митинг и собра прилично храна. Према планот и договорот пред влегувањето во селото во првиот мрак секој партизан имаше свое одредено место и задатак. Крсте Соколовски беше на заседа со пушко митролез на патот према Ресен. Илија Јовановски према село Златар на патот, Круме Димитровски на патот према полето а Јордан Наумовски во селските гробишта. Во селото Илија Пировски и Наум Веслиевски држеа говор на митингот према насобраниот народ а останатите беа низ селото собираа храна. Одредот беше провален и бугарската војска го нападна. Настанаа тешки моменти за партизаните во селото ^{Така ја} партизаните се повлекуваа во правецот на Бигла пошто обрачот уште не беше затворен од бугарската војска. Поголемата група во правецот на Бигла ја предводеше командантот овчарот према Смилевската корија, и се улогоре во една поранешна кумурница обрасната со трева и капини. Во групата на командантот беа Наум Веслиевски Овчарот, Крсте Соколовски Орган, Мите трајчевски, Старејко, Ристо Глобочки, Мирче, Гавро Пановски-Јуниша, Ристо Родоровски Фет, Славе Илиевски, Стево и Јорда

живи

Круме Димитровски замина за с.Ковско^{решено, а} потоа за Глобочани и со помош на партиската организација во Глобочани Албанска територија,^{Албанска Територија} претседателот на комуната, замина за Корча со цел да се поврзе со албанската партиска организација за да помогнат во тешките моменти и опстанокот на другите партизани.^{односно Одредот} Од с.Ковско за с.Глобочани го однесе Јордан Тасевски од с.Ковско и го престапе кај албанската организација. Славе Илиевски-Стефо кој беше заедно со Круме Димитровски се поделија и замина за село Кривени и се сместија кај негови блиски роднини и пријатели.

На 20 ноември 1942 г. припадникот на Одредот, Даме Груев, Косте Кусаковски беше ранет во една прилика^{ср} Трајко Кахановски од с.Подмочани. Трајко Кахановски беше претседател на општината с.Подмочани од 1930 год. беше одан на српската власт и предано му служеше на истите. Со капитулацијата на Стара Југославија, Трајко-Тале, беше^{ср} албанската власт и ако не завземаше никаков положај во италијано-албанската управа. Беше тесно поврзан со поедини видни богати албанци со Муарем Шаини од Д.Б.Црква со Тефик Мечовски од с.Грнчари, со Муарем и братот Сано од с.Грнчари и со други. Верно му служеше и на новиот окупатор на италијаните и албанците.

Косте како ранет беше приведен во целото во карабинерската станица во с.Подмочани во исто време во село Подмочани беа затворени со-слушувани и сведочени со Костета: Алекс Прхевски, Косте и Лазе Дојчиновски и Лазе Парговски како комунисти и соработници со НОБ. Иако беа со-слушувани малтретирали и со ранетиот Косте сведочени за да признае дека одржувале врски, ранетиот припадникот на Одредот Даме Груев имаше храбро и достоинствено држење пред непријателот ништо не признаваше. Иако му беше објавено дека ќе го однесат во Корча да го измачат. Притворените другари со^{ср} Костета беа по-касно ослободени а Косте беше јавно застрелан од италијанската војска и сахранет во подмочанските гробишта. Телото на Костета му беше предадено на фамилијата и фамилијата во присуство на поп Спиро беше одведен на гробишта и сахранет. Со среќањето на Костета за партиската организација во с.Подмочани и пошироко беше тежок удар, на селението исплашено во прво време но потоа набргу се преброе и среде со поголема^{ср} брза према непријателот, италијанско-албанските слуги како и према домашните предавници и самиот окупатор.

Во исто време со среќањето на Костета италијанскиот окупатор ја запале куќата на Цветко Кусаковски односно на Јордан Наумовски во знак на освета пошто не успеа да го фатат, Јордана кој беше заедно со Костета кога беше Косте ранет. Пред да биде куќата запалена од Албанските соработници на окупаторот фамилијата Касаковци беа многу ствари однесени како ракија ~~ухххх~~ и друго а и прилична гозба јадење, пијале. ~~ххххххх~~ лупување во дворот на куќата се изивуваа ^{ка} рабинерите и непријателите на покретот.

Во месец август 1942 година на претседателот на Албанската комуна во с.Подмочани по име Тома по националност католик, албанец ^{од} ~~голем~~ фанатик и непријател на НОБ а погосто на македонското население. Поради бојкотот на ~~на~~ албанските училишта и против спаилотот од страна на македонскиот народ имаше случаи да повика поединци да ги малтретира, ~~хххх~~ тепа и затвора. Партиската организација во село Подмочани изработи план за негово ликвидирање. Агендаторот требаше да го изврши Косте Кусаковски и Јордан Наумовски вечерно време кога претседателот ја посетуваше една жена во селото. Но од овој план се обустана пошто сумливата жена ~~хххх~~ што ја посетуваше Тома беше во непосредна близина на куќата на Живко Стефановски и Јордан Наумовски кај кои престојуваша илегалци. Како најизводливо за агендаторот врз претседателот Тома беа другарите Милан и Тога Шушевски блиски пријатели со претседателот и со домаќинот Јонче Колевски кај кого стануваше претседателот. За да успее агендаторот Лазе Парговски војнички ги ~~и~~ ^и обучуваше како се фрла бомби, а бомбите му ги даде Јордан Наумовски. Една вечер бомбите беа фрлени во станот на претседателот во кој не беше повреден. Агендаторот дефинитивно успеа претседателот исплашен од агендаторот за неколку дена ја напушти комуната и замина за Албанија.

После агендаторот италијанската полиција јако спроведе истрага но немаше капсења и терор за кое партиската организација очекуваше и беше спремна. Партиската организација ^{во с.Подмочани} ~~и~~ агендаторот протури вест дека тоа е меѓусобни обрачун помеѓу претседателот Тома и неговиот противник Тефик Мечовски од с.Подмочани. Така да истрагата беше насочена помеѓу двата супарници. Во оваа насока придонесе Милан Шушевски, ^{пријател} ~~близок~~ кој го бричеше Тома, за да се скрене вниманието према Тефика.

Во с.Подмочани за време на стара Југославија и окупацијата поред македонското население имаше 4 албански фамилии.

Фамилијата Батовска беше поштена фамилија . Во Илинденското востание го помагаше востанието. Во НОБ беше на нивна страна и го симпатизираше покретот, а и односот со македонското население беше блиско и присторно. Од оваа фамилија во италијанските карабинери пристапи Цемал Батовски наоружан и униформисан ^{како} италијански карабинер му служеше на окупаторот до капитулацијата на Италија. Но ништо лошо не направи за време на служењето. По капитулацијата на Италија Цемал замина во партизани пролета 1944 г. заедно со другарите, Борис Шушевски, Симо Несторовски, Лазе Парговски , Лазе Дојчиновски, Владо Попчевски и Милан Шушевски. Во Батовската фамилија имаше прилично влијание Борис Шушевски како пријател и комшија за држењето према НОБ и излегувањето на Цемал во партизаните.

Фамилијата Касановска беше фанатична и непријателски расположена према НОБ и према македонскиот народ. Есат Касани беше во служба на окупаторот држеше колонијален дуќан во с.Царев-Двор и с.Подмочани. Братму Есат беше Спаија во с.Подмочани и го собирале спаијокот. По касни односно по ослободувањето на нашата земја Есат и Зало беа капсени и осудувани ^{од народната власт}. Касановската фамилија не умерена но не пријателски расположена према НОБ . Селим беше политикант близок со македонското население а братму Суло ^{брат} фанатик. Младост Бесим постојано со карабинерите со комуната и со војската како тумач помеѓу албанскиот, македонскиот и италијанскиот пошто го познаваше добро италијанскиот јазик.

Џукевската фамилија Џуке и Баке браќа како и помладите поумерени сиромаси кои не сеп менаа во политика али го мразеа НОБ. По ослободувањето на нашата земја поголем дел се иселија за турција и ^{за} Битола.

Непријателската парола за голема Албанија односно албанскиот национализам како и паролата за голема Бугарија од страна на бугарскиот национализам , албанските фамилии во с.Подмочани беа се поблиски и се приврзани на Италија ^{односно на италијанскиот окупатор} се до капитулацијата на Италија. Со окупацијата на бугарската војска на поранешните делови во Преспа окупирани од италијаните, албанското население му пристапе кон НОБ и го симпатизираше сметајќи дека бугарскиот окупатор е непријател и на македонскиот и албанскиот народ.

Во месец декември 1942 г. партизаните-илегалци ^{од с. Трпновски, Глобочани, Кривопаланка} поединечно и по групи се префрлија во с.Покрвеник. Така да во група наизменично се составнаа и повторно разделуваа док не се сместија во покрвенската пештера во близина на самото село. Во пештерата се сместија Јосиф Јосифовски Свештарот, Илија Спировски., Виктор Мешула -Бустрик, Илија Игневски Цветан и Јордан Наумовски Калчо. Во пештерата животот беше тежок скоро неподнослив. Се влегуваше вертикално со спуштање а отворот беше со мал пречник. Од сите страни на пештерата капеше вода, беше влажно и студено. Поради тешките услови за живот, храна, облека и безбедноста не беше сигурна. Другарите од с.Покрвеник, Мите Трпновски и другите им предложија да се влезе во с.Отешево.

Во првата половина на декември месец предводени од другарот Мите Трпновски, Атанас ^{Тасевски} ~~Трпновски~~ и други, ~~другарите~~ партизани од пештерата се упатија и влегоа во селото во куќата на кметот Коста. Со селаните се одржа затворен митинг со цел да се објасни целта на нашето доваѓање и целта на нашата борба и да се собере храна. Акцијата беше успешна со помош на организацијата од с.Покрвеник. Се собраа прилично храна и повторно се повлече во пештерата. Со Акцијата селото Отешево беше целосно придобиено за НОВ и како такво работеше за НОВ како целина и остана до крајот на ослободувањето на нашата земја. Благодарейки на кметот Коста Котевски кој живееше голем углед и важеше за личност во селото. Неговиот збор се слушаше, ^{се почитуваше и извршаваше}

Во релот на село ^{Отешево} летото 1943 г. престојуваше цел од главниот штаб на НОВ и ЦК на КПЈ како и други партизани.

При крајот на месец декември во пештерата пристигна писмо од Круме Димитровски - Слободан а покасно Мичо од Корча Албанија во кое пишуваше што е можно ^{покасно} ~~покасно~~ Свештарот за заминае за Корча каде што се наоѓа Круме. Свештарот од содржајот на писмото беше многу трогнат од каде сега Слободан да се наоѓа во Корча со која цел и задача. Откако се воспостави врската ^{од} ~~со другарите~~ ^{од} Покрвеник Свештарот во придружба на Мите Трпновски и други беше испратен до местото Сирхан а оттука замина за с.Глобочани Албанија, и се поврзува со претседателот на комуната Тома како што беше врската и паролата односно патот по кој Круме заминае за Корча. Откако беше снабден со лична карта од страна на Претседателот на комуната во Глобочани, преслечен во Цивил и прерушен со шешир и темни наочари во пратња на учителот Илија од с.Глобочани, Свештарот се префрле со камион за Корча односно го однесе до Корча шоферот Кереместе од Весен а во тоа време носеше трупи од Брајчино за Корча. - ^{Албанија}

Во Корча го куќата односно фурната на Илија се сретнува Свештарот со Мичо радосно се прегриуваат и настанува дискусија. И

После некој ден имаше состанок со албанскиот комитет на Корча на кој состанок се најде на заедничко разбирање за тепкотите на Одредот за префрлување на тој терен односно во преспанските села кои беа под Албанија, односно сега заедничка итлајнска окупација на деловите на Преспа. Свештарот испрати писмо по истиот канал од Корча до Мите Трповски од с.Покрвеник со цел да му се предајт на Илија Спировски кои се наоѓаа во Преспа. ^{не се предаа на с.Покрвеник.} Задаток да се спреми и да замине за с.Глобочани. Илија Спировски го извести Овчарот со групата ^{а тој} да го обавести и Славета Илиевски-Стево кој беше во с.Кривени да се спремат и заедно да заминат за с.Покрвеник, ^{кај М.Трпове.} Овчарот Крсте Соколовски и Мите Трајчевски имаа направено земунца во планината Бигла со цел да ја презимат зимата. А Славе Илиевски се криеше кај блиски пријатели и роднини во с.Кривени.

Овчаровата група пристигна во Покрвеник се повраа со Мите Трповски и се упате во пештерата. Во пештерата не се сретнаа партизаните со групата, пошто пред тоа заминеа за с.Лескоец и се сместија во плевната на Живко и наставија за с.Ковско. Овчаровата група во с.Ковско Ресенско му се придруже на групата во с.Ковско. Во с.Ковско како главнина на одредот Даме Груев на чело со Илија Спировски и Наум Веслиевски се одржа митинг и беше избран прв народноослободителен одбор во Преспа а на Митингот зборување и Илија Спировски Панде и Науме Веслиевски Овчарот. Тука беа партизаните Илија Спировски, Панде, Наум Веслиевски Овчарот, Виктор Меџула-Бустрик, Илија Игневски-Цветан, Славе Илиевски-Стево, Мите Трајчевски-Сарејко, Крсте Соколовски-Јордан и Јордан Наумовски Калчо.

После некој ден одредот "Даме Груев" со чамци некое време беше префрлен од Ковско во с.Глобочани во куќата на стариот Комита Панде и синот Горче. И нејта ја пречекаа новата 1943 година.

Сите партизани престојуваа во куќата на Панде а откако се воспостави врската со Корча, после неколку дена Свештарот од Корча го испрати Крумета Димитровски-Мичо со задаток да го прихвати одредот и да го однесе во село Појане. Тоа е Албанско село под планината Звезда во куќата на Левтер. После неколку дена и Свештарот пристигна во истото село и влезе во составот на Одредот.

Под албанската партиска организација и населението ~~живи~~ партизаните беа многу срдечно примени, очистени од вошки, добро нахранети и одморени. Сите партизани беа наоружани со пушки од две до три бомби од офанзивни и дефанзивни колани, вишеклини со 50-100 фишези. Свештарот имаше војно државен пишил, Илија Спировски - Чане на гант и Свчарот носеше пиштол. Облеката беа ~~различна~~ ^{со црвени бели звезди на каишо.} разноврсна со бугарско-италјанска и грчка униформа со разновидни капи од кашкети до италјански, грчки и бугарски капи али сите имаа капи со разновидни ранци по нивна облека, веш, четки и пасти за заби, сапун и по некоје ноже и нешто санитарски материјал за вон и лекарска како аспирина и сл.

Во јануар и февруари 1943 г. одредот "Даме Груев" дејствуваше во преспанските села под Албанија и Југословенска Преспа. Во февруари месец одредот од с. Коњско заминува за с. Нивици, одржа митинг, собраа храна и на одредот му се придруже ^и Горѓи - на кого партизаните му го ставија името Метаксаз. Во акцијата во с. Нивици Свчарот и Калчо не учествуваа пошто беа ~~кучки~~ заминати преку демаркационата линија во с. Златари во поранешната земунца, со цел да го земат пушкотролејот што го оставија при заминувањето за Албанија. Со пристигнувањето на Свчарот и Калчо во с. Коњско дознаа дека одредот се наоѓа во с. Нивици и се упатија во с. Нивици. Одредот од с. Нивици се префрли во с. Пустец со чапци преку Езеро а потоа во с. Коњско, односно околината на Коњско каде се сретнаа со одредот, ^{Овгев - Н. Велковски - Карпо - Ј. Давков}

После Акцијата во с. Нивици и доаѓањето на Метаксаз во одредот од с. Пустец - Албанска територија во одредот се придружија и лицата; Доне, Митре, Никола и Спиро. Со нивното доаѓање во одредот одредот брчеше 14 до 15 лица. Од одредот покасно дизертираа Никола и Спиро а Доне и Митре настрадаа односно го загубија животот. Поради дизертерството на Никола и Спиро одредот го промена лагерувањето и се упати во регионот на Коњско каде што беше посигурен. До провала и капсее од страна на италјанските власти не дојде дизертерите не се предадоа кај властите ами заминуваа за Албанија и се камуфлираа. ^{не забрале.} Во февруари и март 1943 г. како прва група во одредот Даме Груев преку ^{с.} Покрвеник и ^{с.} Коњско пристигна Ѓоре Велковски - Коста и Трајан Белешовски - Гоце. Во с. Коњско ги донесе Мите Трповски, Атанас Тасевски и Трајан Гегарковски.

По извесно време во одредот "Даме Груев" преку с.Покрвеник во с.Ковско пристигна и друга група од Битола од Одредот Сандански во која беа Пеце Божиновски-Кочо, Денко Русо-Кочо, Ристо Тодоровски-Фед како и Горе Велковски-Коста. Трајан Белешевски, - Гоце. Во с. ^{Ковско} ~~Подманица~~ ги донесе Мите Трпковски од с.Покрвеник и др. Наредните денови од караулата во с.Ковско за село Лавци Битолско замина Пеце Божиновски-Кочо и Трајан Белешевски-Гоце.

Во март и април 1943 г. од одредот "Јане Сандански" во с. Лескоец Ресенско во лесковските трла пристигна поголема група партизани така да одредот бројчано се зголеми на 36 партизани.

Со зголемениот број ~~на одредот~~ ^{Одредот} замина на територијата на Грчка Преспа и во реснот Костурско Леринското дејствуваа повеќе време. На леринскиот терен одредот Даме Груев дејствуваше и со одредот Лерински "Вичо" кој се наоѓаше на тој терен.

При крајот на април 1943 г. одредите Даме Груев и Јане Сандански кој заедничко дејствуваше се најдува во реснот над село Буф Леринско. Поради воспоставување на врска помеѓу одредите во Македонија од составот на одредите беше испратена патрола за Дебарца и Кичевски терен, со цел да се састани со тамошните партизани и поединци како Петре Перузе и со поединци основни партиски организации во селата. Во патрола беа одредени: Наум Веслиевски-Овчарот, Пеце Божиновски-Кочо и Јердан Наумовски-Калчо. Патролата доби запаток од тогашниот ^{Раководител} ~~мајорант~~ ^{Коста} ~~Коста~~ - Стратов -Свештарот и Коле Камински. Преку село Крани патролата стигна во с.Подманица и се поврза со партиската организација односно Живко Стефановски. На одреденото место во близина на селото каде што престојуваше патролата пристигна Милан Шувевски и ги снабде со храна.

Од Живко Стефановски патролата дозна дека во с.Покрвеник како бугарски војници дезертери од бугарската армија се најдуваа Христо Герасимовски-Бучко од с.Болно и Ѓорѓи Бендевски од с.Гавато-Битолско. Вечерта на закажано место во гробиштата Белацривенски ги донесе Ѓорѓи Србино од с.Бзерени. Групата од 5 души се уапши и влезе во с.Златари. Се снабде со храна и замина за ~~јужните~~ ^{јужните} манастирот Слџче Демир-Хисар. Во манастирот се снабде со храна и се здоби со информации за движењето на бугарската војска. Али беше групата издадена. Бугарската војска го блокира манастирот но без борба групата се повлече. Патролата имаше задаток да дознае за припадникот на одредот Даме Груев, Пеце Лутовски-Малчик кои зимата 1942, 1943 година требаше да ја презими во Демирхисарско

До средба со Лутевски не патролата дозна дека е здрав и жив али во длабока илегалност.

После месец акции, митинзи контактирање со поединци групи, селани во Дебарца и Кичевско до средба со другарот Петре Перузе - мајски не дојде како мајски знаеше дека на теренот се движи партизанска група дојдена од други терен. Патролата имаше митинзи во селата Белица, Козица, Турје и други села како и контакти, разговори со поединци-селани.

Групата по извесно време ја напуште Дебарца - Кичевско пристигна во петрииската планина над село Петрино Гесенско. И тука се подели во две групи. Пеце Божиновски - Кочо и Герасимовски - Вучко, и Герѓи Бендевски заминаа за с. Болно и покасно се префрлија преку демаркационата линија-граница во Покрвенско, на Галичица во базата. А Наум Веслиевски - Вчарот и Јордан Наумовски - Калчо заминаа за село Златари. Меѓу село Златари и Кривени во втората поливина на мај дојде до пресрелка помеѓу патролата и шумарите. Во пресрелката загина шумарот Блаже од с. Јанковец. Во истиот ден загина односно беше убиен и Михајло, контраш непријател на НСВ од с. Златари.

Раздвоената патрола после некој ден повторно се состана во базата на Галичица односно во главниот штаб на НСВ и ЦК на КНМ, кој се наоѓаше во близината с. Стешево. Пошто патролата не ја испоставе врска со Петре Перузе - Мајски повторно беше упатена односно Вчарот и Калчо, во цел да се поврзе со Мајски и да го доведат во Преспа. Патролата воспоставе врска со мајски и во месец јуни, јули ^{патролата} другарот Мајски со неколку партизани пристигна во Стешево, односно на Галичица, ^{базата на главниот штаб} на Галичица престапуваше центар за движење и насочување на дејствијата, на одредите на Македонија.

За време на капитулацијата над фашистичка Италија во базата на село Стешево беше Благој Талевски Иван кој одржуваше врска со терените Караорман, Кајмакчалан и Кожув планина, како и со Корча - Албанија, Леринско и Костурско. Врските со терените ги одржуваа куририте на главниот штаб - курири - партизани како и курири од позадината. Во базата имаше радио апарат, машина за пишување и гештетер за умножување на материјали, кои се примаа преку радиото, ^{за светските настани} односно за фронтите. Умножениот материјал се носеше во поедини партизански единици во позадината и се растураше на поединци.

Капитулацијата на фашистичка Италија се очекуваше секој ден. Во местото Сирхан во близина на с. Стешево беше забележан голем оган и експлозија. Иван испрати човек од селото да виде што е со експлозијата. Откако се врате човекот соопште дека Италија капитулира и војската го минира складиштето со оружје. И се спрема да замине за Албанија односно Италија.

Наредниот ден од базата беше забележана голема колона војска која се движи од правецот Царев-Двор према сирхан и Албанија. Откако се приближи во близина на селото ~~војската беше разоружана~~ Благој -Иван нареди што е можно побрзо да се заустави колоната со претпоставка дека кај поедини војници има лесно оружје пиштоли, бомби и како друга облека, чевли и сл.

Неколку партизани што беа со Благој -Иван, Јордан Наумовски-Калчо, Живко Стефановски и Ѓорѓи Трачевски и други ја заоставија колоната од заседа со неколку извици ИЛТ. Од поедини војници се одземени бомби и поголем плен војна опрема, алишта, веж и сл. Во оваа колона ~~на војници~~ имаше војници италијански кои ги препознаваа партизаните како Јордан Наумовски, Живко Стефановски и како знак доброволно му дадоа по еден рачен часовник. А имаше војска и од Царев-Двор. ~~Војската од~~ Војската од Дубојно која беше разоружана од партизаните односно покасно оружјето што го запленија германците имаше борба меѓу германците и партизаните во која погинаа неколку партизани и неколку беа ранети.

Собраните -заплениетите ствари, бомби, ^{одела итн и др.} беа префрлени во базата односно во една пештера ^{во близина на с. Стешево}. Машината за пишување, диктаторот и другата опрема сèк кои се служеше Благоја Талевски-Иван беа сместени во истата пештера. Наредниот ден групата на чело со Благој Талевски преку село Езерени, Сливница, пристигна во Дубојно и се придружи на одредот Јане Сандански.

После капитулацијата на фашистичка Италија делови кои што порано ги држеше Италија бугарската војска и управа на неколку пати - налети избија на старата Југословенско-грчка-граница, односно Албанска. Бугарската војска во првите денови по капитулацијата на Италија изби до селото Сливница, Курбиново, а покасно до Грбово и на крајот до старата Југословенско-грчка граница-Маркова Нога.

После капитулацијата на фашистичка Италија во Преспа пристигна со неколку балисти Муса Крански од Албанија. Муса Крански во 1941 година со окупацијата на италијанската војска во Преспа во село Д.Б.Црква се имаа состанато со Муарем Шаин, во с.Грнчари со Тефик Мечовски и Муарем Беџипи, како и во селата Крани со повеќе приврзаници. За време на неговиот престој во преспанските села во Грнчари, Крани и други ^{села} успеа да придобијат поголем број на албанци видни лица да пристапат во балистичката единица, ги наоружа и ги собра во Крани. Големо албанската парола за големо Албанија и по капитулацијата на Италија кај албанското население беше присатно. Балистичката единица на чело со Муса имаше цел да се борат ~~никогаш~~ против партизаните. Имаше напори ^{од} партизаните што се навоѓаа во Љубојно да го придобијат Муса за заедничка борба против бугарскиот односно германскиот окупатор, непријател како на македонскиот така и на Албанскиот народ, али ^{та} заедничко дејство не дојде. Така да повеќе преговори со Муса пропаднаа. Не е забележана борба или била каква пресрелка во Преспа помеѓу балистите и партизаните.

Во времето кога бугарската војска во првиот Ешалон пристигна помеѓу селото Претор и Сливница забележан е состанок помеѓу Мајор Мишев командант на гарнизонот во Ресен и потпоручникот Андреев со Муса Крански. Андреев Мишев и неговата пратња пристигнаа од Ресен со лимузина а Муса Крански со коњи од Крани. Со Муса беа Муарем Беџипов и Тефик Мечовски од Грнчари. За разговорот на состанокот пошироко не се знае али секако станах збор за заедничко дејство борба против партизаните како нивни непријател.

Во времето кога Муса се наоѓаше во селата Арвати, Крани и Штрбове Бугарската војска се навоѓаше Сливница, Претор, Курбиново а партизаните Брајчино, Љубојно, Наколец и Дупени. Забележано е ^{сека} балистите на Муса заробија 2 партизани и тоа набргу беа ослободени.

Пошто Муса Крански и партизаните неј постигна спогодба за заедничка борба против бугарските и германските окупатори за да се избегне братоубивачка борба помеѓу балистите и партизаните Благој Талевски-Иван, Дојчинов-Димче, Киро Георгиевски-Дејан и други правea напори да се постигне спогодба со Муса но таква спогодба не дојде.

Сткако пропаднаа сите обиди за соработка партизаните Живко Стефановски, Живко Котевски, Ристе Ставревски и други заминаа за ~~Македонец~~ Албанија со цел да доведат партизанскиот одред на чело со командантот Зија за да се обрачуна со Муса и неговите балисти. Кога пристигна Зија со неговиот одред во ~~Македонец~~ Муса со неколку балисти со чамец во пратња на Тефик Мечовски и други се префрле преку Езеро во Албанија. Останалите балисти некој пребегаа во Албанија кои покасно пак се вратија во Преспа а еден извесен број остана во Преспа и се кријаша по куќи. Бугарската војска на пренад и подвала зароби поголем број балисти и меѓусебни обрачуна ги стрелаа во близината на селото Крани.

Со заминувањето на Муса за Албанија одредот на ~~Зија~~ ја напуште Преспа и си замина за Албанија. Покасно и партизаните го напуштија Лубојно и Македонец така да бугарската војска од правец на Ресен и една група преку Пелистер-Брајчино ја запосегна Југословенско-грчката граница-Маркова нога. Со окупацијата на бугарската војска на поранешниот дел ~~на окупација~~ ^{чрач од} Италија, бугарската војска 1943-1944 година изврше неколку стрелање на наши напредни симпатизери, односно татковци на партизани. И интернира повеќе партизански фамилии. Забележано е од бугарската војска и полиција хапсеше и тепаше, малтретираше од с. Подмочани, Гринчари, Рајца, Курбининов и др. меѓу кои бете Борис Шушевски, Сандре и ~~Мажкаму~~ ^{Васи} Вака Ивановска, Цветко Кусаковски, Србинот ~~Беривој~~ ^{Беривој}, Гета и Милан Шушевски како и др. кои беа тепани и измудувани на признанија дека соработуваат со партизаните. Но док масовни проваии не дојде ^{од зајатоје} кои беа покасно ослободени.

Во месец јуни 1943 г. Одредот Даме Груев се префрле од Пелистер на Галичица. Во с. Езерени остави тројца ^{партизани и два:} Вангел-Тунелот, Илија Игнєвски, и Јончевски Мите-Старејко. Со цел, да го убијат Трајко Кукановски - поранешен претседател на општината ^{во с. Подмочани} омиразен во народот и соработник со окупаторот. 1942 г. Трајко во една акција го рани Косте Кусаковски кој беше покасно стрелан од страна на италијанската војска.